

[Niels Petersen.]

I øvrigt finder jeg ingen Anledning til at komme ind paa, hvad der er sagt. Da jeg ved den forrige Behandling af Sagen havde Ordet, fremhævede jeg, at jeg nærede Betæneligheder ved at gaa med til at ophæve Stillingen som folkeretlig Raadgiver for Udenrigsministeriet, men disse Betæneligheder svækkedes i væsentlig Grad derigennem, at man ikke lod Stillingen bortfalde straks, men beholdt den til Udgangen af Marts 1929, saaledes at der blev Lejlighed — navnlig for Udenrigsministeriet — til senere at overveje Situationen. Det blev allerede den Gang antydet, at man som Resultat af disse Overvejelser kunde vente et Forslag; det er det, der foreligger her. Jeg gentager, hvad jeg sagde før, at naar Udenrigsministeriet efter moden Overvejelse er kommet til det Resultat, at Fjernelsen af denne Raadgiver vil svække Udenrigsministeriets Evne til at have den nøje Kontakt med Folkeforbundet, som er nødvendig, vil det være meget betænkeligt at gaa imod Udenrigsministeriets Forslag i saa Henseende, naar de økonomiske Hensyn, som den Gang var fremme, i det væsentlige er forsvundet.

Fraenkel: Jeg tager i Grunden nødig Ordet i denne Sag, dels fordi jeg ikke i Udvalget netop stod mellem de førende med Hensyn til Omordningen af denne Post. Jeg var klar over, at under alle foreliggende Hensyn var det sagligt rigtigt at komme bort fra den, men den laa paa en enkelt Mand, og det tilspidsede sig efterhaanden saa underligt personligt, at jeg ikke vilde have ydet nogen stærk Modstand i Udvalget, dersom man havde valgt at bevare Stillingen. Derfor har jeg heller ikke nu i Dag nogen særlig Lyst til at udtale mig om Spørgsmaalet, endskønt min Mening om Spørgsmalets saglige Side naturligvis er ganske klar. Men det, der gør, at jeg er saa stærk og ubetinget Modstander af at gøre nogen Forandring med Hensyn til det een Gang vedtagne, er dels, at jeg som allerede nævnt mener, at det sagligt er det rigtige, og dels fordi det forekommer mig, at et Ting ikke saadan kan slaa sig selv paa Munden, man kan ikke komme den ene Dag med en enstemmig Afgørelse i een Retning og saa faa Maaneder efter gaa over til lige det stik modsatte Standpunkt. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen nævnte, at det forbavtede ham ikke, at dette Forslag var blevet fremsat af Udenrigsministeren. Jeg maa sige, at mig forbavser det heller ikke, fordi den højtærede Udenrigsminister er ganske ude af Stand til at

forbavse mig, jeg har set saa utrolige Ting af den højtærede Udenrigsminister i den Tid, han har været Minister, navnlig i Udvalget, at jeg tvivler om, det vil være muligt for ham at fremkomme med noget, der skulde kunne vække min Forbavselse. Den højtærede Minister undskyldte naturligvis Fremkomsten af dette Lovforslag med det Forbehold, han i sin Tid tog, da vi afgjorde Loven her, og jeg vil ogsaa sige, at havde dette Forbehold ikke været taget, vilde det simpelt hen have været Frækhed at forelægge dette Lovforslag. Nu er Forbeholdet taget, men om dette Forbehold vil jeg sige, at det er i alt Fald en Utilbørlighed. En Minister kan ikke, ligesom Rigsdagen har udtalt sig, og et Udvalg enstemmigt har erklæret sig for en bestemt Ordning, komme og sige: Ja, men jeg forbeholder mig nu alligevel ved første givne Lejlighed at forsøge at faa en anden Ordning. Den Rigsdag, som tager imod dette, har et meget ringe Begreb om sin egen Værdighed. Hvad der forbavser mig i dette Forhold er, ikke, at den højtærede Udenrigsminister forelægger Lovforslaget, men det, der forbavser mig i allerhøjeste Grad, er at se et Parti som det radikale, der ved enhver Lejlighed — og her staar jeg fuldstændig paa Siden af det — selvfølgelig forfægter Folketingets Værdighed, Folketingets Magt, ingen over og ingen ved Siden af Folketinget, ikke kan se den ligefremme Haan, der ligger i overfor Folketinget at komme frem med et Lovforslag som dette.

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke bruge Ord som „utilbørlig“ og „Haan overfor Folketinget“.

Fraenkel: Her er blevet talt ogsaa om den økonomiske Side ved denne Sag og om, at der ingen Grund er til at modsætte sig dens Gennemførelse, for det vil ikke komme til at koste mere. Det skal jeg lade være usagt. Jeg skal heller ikke dvæle ved, hvad det muligvis vil komme til at koste i Fremtiden, men siden man berører den økonomiske Side af Sagen, skal jeg minde om en lille Episode fra Udvalgsforhandlingerne. Jeg skal minde om, at der blev talt om at tage 2 000 Kr., tror jeg, det var, i Repræsentationstillæg bort fra den Embedsmand, det her drejer sig om. Jeg skal minde om den Maade, paa hvilken Udenrigsministeriet med Udenrigsministeren i Spidsen kastede sig mod denne Mulighed. Jeg skal minde om den Ihærdighed, den Kraft, det Raseri, kan jeg gerne sige, med hvilken de forfægtede Bibeholdelsen af disse 2 000 Kr. Nu tager man fra det samme Embede ganske roligt 4 200 Kr., for Sagen, skal føres